

ПОКАЯНИЕТО

ПОКАЯНИЕТО КАТО ПЛОД НА БЛАГОДАТТА

Както вече видяхме, покаянието в живота на човека е нещо, което е иницирано изцяло от Бога, и е дело на Неговата небесна благодат (милост) спрямо нас. Каква е тогава човешката част във всичко това?

Нашата част се заключава в това да търсим постоянно тази благодат, изпълвайки се с нея и предавайки ѝ се, така щото божественият живот, който идва заедно с нея да замести живота в греха, който е все още в частите ни и всячески желае противното на Духа (Гал.5:17).

Покаянието всъщност представлява РАЗПОЗНАВАНЕ (ОСЪЗНАВАНЕ) и ПРИЕМАНЕ на Божията благодат (милост и благодост) от една страна, и нашето ПРЕДАВАНЕ на нея от друга. И така, приемайки и предавайки се на тази благодат, тя изчиства греха и неправдата от сърцето ни, изпълвайки след това мястото с Божията правда, святост и истина. И по този начин човек бива осветен (отделен) в дадената област от този свят и неговата система. От този момент животът на Бога започва да тече в тази област – живот на вяра, който е живот на пълна зависимост от Бога. Разбира се, всичко това е процес. Ние не навлизаме в тази пълнота изведнъж, както и изведнъж не можем да бъдем изчистени от лъжата и греха, които са ни разделяли от Бога. Но успоредно с покаянието ни расте и царуването на Христос в нас чрез новия живот, който имаме от Него.

Какво още е покаянието? Покаянието е свързано с промяна на посоката и начина ни на мислене (и ходене) на 180 градуса. То ни връща отново в Бога и Неговата воля, от която сме се били отклонили. 1Петр.2:25 описва най-добре какво става при покаянието: “Защото като овце блуждаехте, но сега се върнахте при Пастиря и Епископа на душите ви.”

2Кор.7:10 ни разкрива, че скръбта по Бога е тази, която докарва спасителното покаяние в нас, което не причинява разкаяние, докато светската скръб докарва смърт. С други думи покаянието е онзи копнеж по Бога, който се основава на осъзнаването на нашата безпомощност да отговорим на Божиите стандарти. И в този процес на скърбене по Бога и търсене на Неговото лице и присъствие, човек позволява на Божията благодат да подготви мястото в човешкото сърце за вечния живот. От друга страна, пък, виждаме как скръбта по този свят ни отваря още повече за греха и за смъртта.

В 1Йоан1:5-9 виждаме два основни фактора, необходими за достигането на човека до покаяние: 1-во, това е ходенето в светлината, което ще рече ходене в Бога и в Неговото присъствие, защото Бог е светлина, и 2-ро - общение с Бога. По никакъв друг начин не е възможно за нас да осъзнаем греховността си, а камо ли да я изповядаме и да бъдем очистени от нея чрез кръвта на Исус. Ние всички живеем в тъмнина и ако не отидем към светлината никога няма да сме в състояние да видим греховете си. Тази светлина идва към нас главно по два начина - чрез Божието Слово и чрез Св. Дух. Ако разгледаме Исаябгл., ще видим как в 1-ви стих той застава в Божието присъствие. След това в 3-ти и 4-ти стихове вижда Божията слава и святост. Като следствие на това в 5-ти стих Исая осъзнава и изповядва своя грях. В седми стих ние грехът му бива умилостивен. И в 8-ми стих виждаме Божия призив към Исая и неговият отклик. Разликата преди и след покаянието на Исая беше тази, че от този момент той стана проводник на Божията благодат и милост, а не проводник на осъждението, каквото беше до преди това. Това е и главната разлика между повечето християни днес - едните са проводници на осъждението, докато другите са проводници на Божията милост. Разликата между тях е в това, че едните имат само знанието за това кое е правда и грях, поради което са станали като фарисеите, докато другите са имали реална среща с милостта на Бога, поради което са били съкрушени и така са станали съдове и предмети на Божията милост. Исус ясно каза, че Той не е дошъл да осъди света, но да спаси света (Йоан12:47). И за това казваше на фарисеите: “Милост искам, а не жертва” (Мат.12:7). Божието царство като цяло винаги е било и ще си остане царство на милостта, докато царството на дявола и на този свят винаги е било и ще си остане царство на осъждението. Ето защо, по думите на един човек може да се направи преценка за царството, в което той живее. Давид също беше човек на покаянието и в Пс.23:6 той осъзна, че благодат и милост ще го следват през всичките дни на живота му, защото той живееше постоянно в дома Господен. Така и всеки един от нас днес трябва да осъзнае, че ние живеем в царството на милостта и че имаме Нов завет, който е завет на милост - 1Петр.2:10.

Във връзка със всичко това някой може да си помисли, че човек винаги трябва да чака Божията милост да го води към покаяние. Това е действително така, от една страна, но от друга, ако ние искрено желаем да видим живота си изчистен от греха, също сме отговорни за това да вършим определени неща. Пр.28:13 гласи: “Който крие престъпленията си няма да успее, а който ги изповяда и оставя ще намери милост”. От този стих виждаме, че когато изповядваме и оставяме престъпленията си, ние дефакто създаваме предпоставка за среща с Божията милост. В противен случай закоравяваме сърцето си и се възгордяваме, и така пропускаме Божията благодат. Тук трябва да отбележим, че Бог ще поема инициативата да ни среща със Своята милост във областите, където сме слепи за своята греховност. Но в областите, където вече имаме знание за нещата, Той ще ни държи отговорни сами да изповядваме греха и да търсим Неговата благодат, която да ни води в правдата.

НЕПРАВИЛНИ РЕАКЦИИ СПРЯМО БОЖИЯТА МИЛОСТ

На база на казаното до тук, можем да заключим, че всяко наше ново познаване на Бога, всъщност започва чрез покаяние, поради това, че то ни среща отново с Неговата милост и благодат. Тук е моментът да отбележим, че има познаване на Бога, което обаче може да ни доведе до възгордяване и закоравяване. Това са случаите, при които ние виждаме или преживяваме истината, но не и позволяваме да ни пречупи (съкруши), а си мислим, че нашата правда, мъдрост, сила, знания и т.н. са причината за това наше преживяване. В тези случаи поради закоравяването на човешкото сърце Бог не може да зачене своята Божествена природа в него, поради което той си остава същият. Резултатът от това е, че по този начин човек „с упорството си и с непокаяното си сърце, трупа на себе си гняв, за деня на гнева, когато ще се открие праведната съдба от Бога” (Рим.2:5). На тази база можем да кажем, че много хора имат преживявания в областта на Духа и свръхестественото, но не всички виждат в това Божията милост към тях. Библейски пример за това е фараонът по времето на Моисей, който въпреки знаменията и чудесата, които видя, пак не смири сърцето си пред Бога, разчитайки на силата на своите магьосници да направят същото. В други случаи, пък, хората виждат своя грях и Божията правда, при което изпадат в самосъжаление, но пак не отварят сърцето си за Божията благодат, която да ги омие и да им вмени правдата на Бога. Библията нарича това разкаяние, но както виждаме, то също не носи след себе си плода на истинското покаяние, който е вечен живот. Библейски пример за това е Юда Искариотски, който реши да се самонакаже за греха си, вместо да търси Божията милост. Проблемът и в двата случая е, че хората продължават да държат по някакъв начин за своята правда или да съжаляват за това, че не могат сами да се справят с Божиите изисквания. Резултатът е, че те продължават да гледат от своята себична гледна

точка, вместо да оставят своята позиция на себеправедност и да заемат позицията на самия Бог, поглеждайки на себе си през Неговите очи, приемайки по този начин изцерението и осветяването на цялото си тяло (Мат.6:20-24). Точно затова Исус казва в тези стихове, че окото е светило на тялото, и че ако окото ни е болнаво, то цялото ни тяло ще бъде помрачено, но ако окото ни е здраво, то цялото ни тяло ще бъде осветено. За това не е важно дали виждаме истината, а дали сме познали истината, защото именно при познаването, казахме, че имаме съединяване и зачатие на Божествената природа в нас, при което започваме да гледаме с Божиите очи.

ПОКАЯНИЕТО Е ПРОЦЕС

Много често хората бъркат покаянието с молитвата, която принасят към Бога, когато го молят да им прости и да ги очисти от определен грях. За това и после се чудят, когато отново и отново падат в същия капан на дявола, в който са падали и преди това. Причината за това е, че нашето покаяние (обръщане към Бога) е процес, а не еднократен акт. Това е така, защото то има за цел да промени отношението на сърцето, а това никога не става мигновено. Нашето сърце (душа) е било формирано, настроено и програмирано да греши в продължение на години. И всички тези „програми, настройки и форми“, според които сме действали, са били продукт на лъжата, греха и демоните, с които сме били свързани, и на база на които сме били роби на греха. Когато човек изпада в даден грях или беззаконие, той не изпада поради една лъжа или връзка на дявола, с които е вързан. Това, което става при покаянието е, че светлината на Бога започва да нахлува в сърцето на човека, но той никога не може да схване моментално цялата истина и да получи пълно освобождение от греха в дадената област. Необходимо е време на пребъждане в светлината и истината на Бога, така щото не просто човек да осъзнае греха си, но и да приема от Божията благодат, докато в сърцето му се формира едно напълно ново отношение, основано на истината и правдата от Бога, които да му осигуряват силата и желанието за новия живот, на който сме призвани. В противен случай, докато грехът, лъжата и силите на поднебесната ни държат в тъмнина, ние не само че ще вършим грях, но и ще желаем да го вършим. С други думи човек е роб на този, на когото се предава. Ето защо покаянието е процес, който изисква време, за да може Бог да извърши промяната в програмата на нашето сърце, а не еднократен акт на молитва. Обикновено дори този процес е тежък и болезнен, придружен със страдания за човека, който минава през него, тъй като всички, сме толкова покварени и пропити от греха, че ни е трудно да осъзнаем, величието и святостта на Божиите стандарти, към които сме призвани. Това, което най-много ни пречи в такива случаи е именно нашата себеправда, която постоянно се опитваме да поставим на мястото на Божията правда. И поради това, се налага Бог да ни прекарва през огън, за да може да отдели от нас всичката неправда и нечестие, които остават невидими за нас, но които дразнят славните Му очи (Исая3:8). За това и Йов казва: „Ще се утвърдя веред скръб, която не ме жали“ (Йов6:10). Колкото по-бавно човек откликва на огъня чрез покаяние, толкова по-дълго Бог го оставя в него. За това и апостол Петър, след като постоянно говори за страданията, изпитите и бурите в живота на вярващите в своето първо послание, накрая завършва с думите, че именно те са истинската Божия благодат (1Петр.5:12). Неговият съвет е дори да стоим твърдо в нея, което ще рече, че не трябва да бягаме от огъня на Бога, докато той не извърши съвършено волята Му в живота ни. А когато тази воля бъде извършена, така или иначе вече ще ни бъде безразлично дали сме в огъня или не, тъй като в нас няма да има нищо нечисто, което да гори, а самите ние ще сме се превърнали в огнен пламък (Евр.1:7), какъвто е и сам Бог (Евр.12:29).

ПЛОДЪТ НА ПОКАЯНИЕТО (2Кор.7:11)

Какъв е тогава плодът на покаянието? Плодът на покаянието е правда, мир и радост в Св. Дух. Плодът на покаянието е един вътрешен ред, хармония и светлина, които само Божия Дух може да донесе. Плодът на покаянието е единство с Бога и всички онези, които са навлезли в същата дълбочина на покаяние, която имаме и ние. С други думи, плодът на покаянието е всичко онова, което характеризира вечния живот (живота на Бога) и Божието царство. До степеня, в която хората имат този живот и живеят в царството на Бога, те имат и единство по между си. В крайна сметка, покаянието води хората до смирение и страх от Бога, които от своя страна отварят човека за още повече от Божията благодат (1Петр.5:5).

НАШАТА ЦЕЛ

Следователно нашата цел в този свят е да бъдем проводници на същата тази Божия милост, така щото чрез нея хората да бъдат доведени до покаяние. Така да се каже, ние ставаме проводници на вечния живот към този свят, но „ключът“ или „нешото“, което отключва сърцата на хората за този живот си остава познаването на Божията милост в лицето Исус Христово. Тук трябва да отбележим огромната нужда за освобождаване на Божиите милости и към Тялото Христово – към тези, които вече се очаква да ги познават, тъй като за съжаление поради незнание, болки и рани от миналото, дяволът е успял да закорави сърцата на вярващите и да ги направи неспособни да разпознават и приемат Божията благодат.

ИСТИНСКАТА НАГРАДА

Истинският смисъл в живота на християнина се състои не в това колко и каква работа е свършил за Бога, а до колко е позволил на Бог да извърши работата си в самия него, изобразявайки образа на Своя Син Исус Христос. Именно на тази база ще бъде и нашата награда – според степеня, до която сме позволили на Божия нож да се забие в сърцата ни, и така да се съединим с жертвата на Божия Син, ставайки съобразувани със смъртта Му (Фил.3:11). Може би вече се питате защо е така? Защото, както вече казахме, нашето умирање за себе си е това, което изявява мярката и степеня на познаване и приемане на Божията благодат и милост в живота ни. И само това пък, от своя страна, ни прави способни и ние да ставаме по-големи канали и проводници на Божията милост към този свят. На практика църквата е пълна с множество хора, които се движат в свръхестественото, оперирайки в чудеса и знамения, но малцина са онези, които наистина служат с милостта и любовта на Бога, срещайки по този начин и другите с Божията милост и благост, които да ги водят към покаяние и живот чрез Христа Исуса. Често дори се получава обратният ефект. Докосвайки се до силата, мъдростта, богатствата и славата на Бога, вярващите се възгордяват спрямо всички ония, които са „далече от техните преживявания и познаване на Бога“, вместо това да възпроизведе в тях покаяние. А истината е, че всеки може да изпълни волята на Бога за живота си само до степеня, в която Христос се е изобразил в него, чрез сърцето и характера, а не чрез силата Си. И поради тази причина един ден мнозина, които са действали в силата Му ще бъдат изненадани да чуят гласът на Господа: „Аз никога не съм ви познавал, махнете се от Мене вие, които вършете беззаконие (Мат.7:21-23).